

(Политика, 13.01.2009)

Сада је већ потпуно извесно да ће држава у време ове економске кризе успети да сачува макар милион евра, намењен онима са информацијом која може довести до хапшења хашког бегунца Ратка Младића. Јер, ако у претходних годину и по дана, колико је прошло од расписивања награде за њим и Гораном Хацићем, нико није дојавио тачну локацију на којој се они скривају, тешко је очекивати да ће се то сада десити.

Теза је у принципу једноставна. Они који знају где се креће Ратко Младић и они који помажу у његовом скривању то чине из идеолошких разлога. За такве јатаке, сигуран сам, не постоји новац за који би продали човека који је, по њиховом схватању ствари, јунак. Информације Безбедносно-информативне агенције кажу да одбегли генерал у последње време није мењао оно мало заштитара који су уз њега нон-стоп, што би значило да је онај ко сада зна где је Младић имао ту информацију и пре годину и по дана, када је расписана награда. Да неко ко поуздано зна сваки корак бегунца жели да постане „хашки милионер“ у замену за достављену информацију, он би то већ одавно урадио.

Шта онда представља потез Акционог тима да се полицијске станице широм Србије поново облепе потерницама?

Може се протумачити као очајнички позив за помоћ, јер све делује као порука да ништа осим дојаве неће довести до преко потребног окончања сарадње са Хагом. Али, склонији сам веровању да је такав потез државе више усмерен ка Сержу Брамерцу и међународној заједници, него према грађанима Србије и „ловцима на главе“ који, сада већ није тајна, годинама уназад вршљају земљом, покушавајући да се приближе Младићу.

И то је једноставно. Ако у појединим европским државама и даље важимо за „лоше момке“, ако нас те државе, знајући сопствену одговорност за неспречавање онога што се десило у Сребреници, блокирају на „европском путу“, неопходно је послати још један јасан сигнал да смо, као држава, опредељени за праве вредности и да желимо да приведемо правди све оптужене за ратне злочине.

Пре је, дакле, о томе реч него о нади да ће неко, ко Младића зна само с фотографија старих више од 10 година, препознати одбеглог генерала и позвати „врућу линију“ БИА 9191. Уосталом, и сами оперативци који су непосредно укључени у потрагу за хашким оптуженицима знају да информације добијене тим путем не дају никакве резултате. Питајте их како су се осећали када су, на основу једне од тих информација, морали у једном дану да пређу 800 километара трагајући за Караџићем. Или када су данима морали да глуме чуваре оваца на једном пропланку на југу Србије, јер је неко са стопостотном сигурношћу тврдио да се Младић крије иза лика обичног старог пастира.